

Тема на броя:

НАЧАЛО НА НОВАТА КАЛЕНДАРНА ГОДИНА И ГРИЖАТА НА ЦЪРКВАТА ЗА КУЖДЕЩИТЕ СЕ

✦ **Един брой под знака на св. Василий Велики, когото честваме на 1 и на 30 януари, останан в паметта на Църквата както със забележителните си богословски трудове, така и с архипаст. мероприятията.**

За специфичните нужди на хората с увреждания и как БПЦ може да отговори на тях, за да

участват тези наши братя и сестри по-пълноценно в богословския и църковен живот на Църквата, можете да прочетете в интервюто „За изувечената овца, в търсене на която намираме себе си“, допълнено с информация за две работни срещи по този проблем – на стр. 4-5

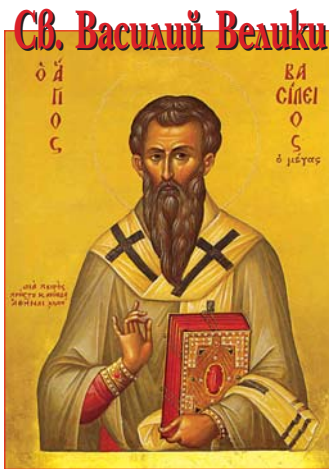

За трудностите и любезните на хората от ПЦДОН „Св. княз Владимир“ във Варна, които от години са се посветили на изцелението и ресоциализацията на наркозависими младежи в мителната „Богарива в язовир“ – стр. 6

На православното разбиране на жертвеническите приноси, такива Лавро-образ и духовен смисъл, както и за някои по-реши разбирания и практики по отношение на приемането и раздаването на корбац в посветения Втора час на Ставрата „Корбац, сиреч дар Божий“ – стр. 6

✦ **В едно интервю Вишоко поклонническо пътуване в търсене на мълко известните за нас православни светици във Франция, и по-специално на мощите на св. Вероника, ще се впуснем с св. Паден Гърбоз – на стр. 8**

Свети Василий Велики, архиепископ на Кесария, Вселенски отец и учител на Църквата, е ромен около 330 г. в Кесария Kaparogkiska (Мала Азия), в знатно семейство, което се отличавало с непоколебима вяра и християнски добродетели. Погребан бохати познатия по философия, литература, риторика, математика, астрономия, медицина в Кесария, Константинопол и в Атина, център на културата и просвещението. Изучава дълбочено и богословските науки.

Спремилки се към поубийнически живот, той прегряне пътешествие в Сирия, Памелия, Месопотамия и Египет, за да се запознае по-добре с монашески живот и да намери пример за подражане сред тамошните отшеници. След своеобразно странстване ономал монашеско общество в близост до Неокесария, където се отдал на изучаване на Свещеното Писание и съчиняването на църковните отци и писания, както и на физически труд и молитва.

През 364 г. св. Василий се забърнал в Кесария, прие претрибулски сан и станал бърък помощник на Кесарийския епископ Евлев, а след смъртта му бил избран през 370 година за епископ на Кесария.

С голяма всеотдайност св. Василий организиран създаването на базилонорителен синодат, като ономало новоблюстроения храм бил изграден голям комплекс с библиотека, странноприемница, работилница, училище, жилищна за епископа, обещениците, некарите и сиромашите, които приютявали болни и нещастни, крайно бедни бездомници и сираци.

Св. Василий отдал немал си живот на теоретическото обосноваване на испитания в православното богословие. Израз на своята православна вяра и бохати духовния дарования светил отец дъ в творенията си, като при това погоспална шумнолюто хармонично съчетяване на теорията с практиката. Св. Василий бразилово разлик съвместно на основоположниците християнски живот на Света Троица, да ръководство за испитни християнски живот в своите монашески правила, туклукан Свещеното Писание, съставил и увещавалта оо епископ като Василевия св. Амуртия. Така св. Василий се проявил като всемислен учител на Църквата, спремил се да в защита от ересите и да вярата и възлюбено като „свят и крепко на испитания“. Почина на 1 януари 379 г. едъ найбърши 49 години.

Паметта му честваме на 1 и на 30 януари.

✦ МАКСИМ, ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ ПАТРИАРШЕСКО НОВОГОДИШНО ПОСЛАНИЕ

„Господ ще даде сила на Своия народ, Господ ще благослови: за мир Своия народ“ (Пс. 84:11)

ВЪЗЛОЖИТЕ ЧЕДА НА СВЕТАТА НИ ЦЪРКВА, ОБИЧНИ В ГОСПОДА ЧЕДА НА СВОИТЕ НИ ЦЪРКВА.

Славим, възлюбиме и величим нашия всецел и милостив небесен Отец, който Свои бляг промислил да ни даде единствената година в мир, съхранен от всяко зло и беда, утвърден във вярата, старателен в добротворството и търпелив с търпелив път на истината и правдата. Останите дни обаче не постват в забавене и нашата отговорност към тях ни изпълва както с нълъта на задоволство от постигнати успех, така и със съжаление за пренежението неучащи в неслеката борба със страстите и скверните съблужения. Преглет новобловете не се само шурата новогодишната нощ, но и време за обстойна равновесие и възлушна среща с новия годишен кръг, в който трябва да влезем обновени и да застанем с чиста съдър при Божие лице (Мат. 5:8), да почувстваме в себе си силата на новата трия (1 Кор. 5:15).

През итисекото лето Господне светата ни Църква прозляжи своята спасителна сила, и по-специално действително стано извънредно на органичната връзка между българското образование и православно иривителство, духовност и култура, със загряженост за блясването на детата и учашата се младеж. Във връзка с подготвянето законопроект за училищното образование и предцишното възпитание и подготовка на Св. Синод подчерта, че Църквата, семейството, училището и държавата са принашни съществено и в всички сили да подготвят българските деца в ономало ратично като блясването, блягостта, замонашничане, висококачествени личности. Успяването на християнската нравственост в детата всрещ да даде възможност за изграждане на морални сили и волеви качества за отговори и просвещаване на многобройните в двилно време изкушения съблужения, свързани с провлия на жестокоост, гордост и насилие. Светилем сил на различна тежка престъпления, извършени от младеж хора, дори от деца, увлечени от омония живот на преставния свят. А Премартиот съветам: „Нека сърцето ти не изпада на грешения път да пребъва през всички дни в стража Господня!“ (Притчи 23:17), защото „страхът Господен влож към живи, и който го има, винаги ще бъде доволен, и зло няма да го постигне!“ (Притчи 19:23).

Богата в итисеката година на блясването тържества, които светата ни Църква и общество отбелязва по подобен начин: 150 години от Великденската служба на български архиепископ в Цариград (1860 г.), поставил началото на действия за обосноваване на самостоятелна Българска църква; 140 години от издването на султанийски ферман (1870 г.), за уречаване на Българската екзархия и възстановяването на българската църковна независимост; 200 години от мъченическия живот на св. преподобномъченик Прокопий Варненски и други значими годишници, които бляа добър повод да споменим с признателност свети дла и св. Синод.

С патриарха загряженост за нашите сънародници в чужбина Св. Синод люволя усилие за уречдане на църковно-административния живот в Западно- и Страннооренсийската и стария, направени бляа и официални послания през Негово Благословие. Румелияски патриарх Даниел за постворване на български храм в Букурещ, който да обосновава българската общност за църковно-просветна и родолюбива дейност, за поддръжане на братски отношения между нашите свети Църкви и православни народи.

В всеотдайността на успешна и добродилна църковно-обществена дейност през настъпващата година ние сме надяждата, че Господ на оспитие с Него, Той и нашата кръвност и ширт, Нему се уповаваме и Той ни помага (Пс. 27:7). Милост и всемилостие, Румелияски патриарх Даниел за постворване на български храм в Букурещ, който да обосновава българската общност за църковно-просветна и родолюбива дейност, за поддръжане на братски отношения между нашите свети Църкви и православни народи.

В всеотдайността на успешна и добродилна църковно-обществена дейност през настъпващата година ние сме надяждата, че Господ на оспитие с Него, Той и нашата кръвност и ширт, Нему се уповаваме и Той ни помага (Пс. 27:7). Милост и всемилостие, Румелияски патриарх Даниел за постворване на български храм в Букурещ, който да обосновава българската общност за църковно-просветна и родолюбива дейност, за поддръжане на братски отношения между нашите свети Църкви и православни народи.

НА МНОГА ЯДЕТА!

ХРОНИКА

Работи в Дома за стари хора „Взражгане“

Пелетсет ученици от трети до осми клас, изучаващи СИНР Религия в ОУ „Братя Миладинови“, зарадваха настоятелите и коледни празници обитателите от Дома за стари хора „Взражгане“ в гр. Русе. Децата бяха дошли с директорката на училището – г-жа Мариа Димитрова, преподавателката по Религия – Нещи Трякова, и музикантката ръководителка – г-жа Анастасия Костова.

След коледното тържество

ан Кирилски и Московски. От своя страна директорката на дома – г-жа Виолета Стефанова, благодарни на малките коледари за радостта, с която са дарили по случай наблюдаваното Рождество Христово.

В Дома за стари хора „Взражгане“ живеят общо 234 човешки души. Старостта им варира от 80 до 98 години. В Дома са констатиран и парализис „Св. Константин и Елена“, в който всички в момента са трудни за грижа от Божията благодатна помощ.

Рождествено погаръци за децата от МБАЛ

На 24 декември св. Василия Велики в гр. Литургия, отслужена в храм „Св. Богородица“ в гр. Русе, протойерей Николай Николов посети детското отделение и извърши благотворен блок на МБАЛ, гр. Русе. Протойерей Николай обряда всички болни от гр. Русе със свещеномачно благосужение в действителна болница в гр. Русе, „Св. Василий Велики“ и парализис „Св. безстрашна Ксения и Димитър“, намиращ се в сuterен на здравното учреждение.

Над петдесет деца получиха рождествено благосужение от г-н Валентин Попов от София. По инициатива на децата материално грейнаше усмивка.

като получаваха своите коледни подарък от техния боленчик свещенослужител.

Освен рождествено свещенство подариха децата получиха и по инициатива на Рождество Христово в благосужение от Негово Высокопреосвященство Русеския митрополит Неофит.

Русеския митрополит

Новогодишно посещение в ДМСГД

На 31 декември с благосужението на Негово Высокопреосвященство Видинския митрополит Дометиан бяха посетени във връзка с Рождество Христово и Нова година Домът за медицинско-социални грижи за деца в гр. Видин от труженници на светата митрополия. Църковната група бяха посещавани от директорката на дома

д-р Рангелова и сина от детските групи от социалното заведение.

Децата зарадваха гостите със специално изготвена програма от стихчета и песнички и отпразниха пожелания към всички за щастие и радост.

На присъствието деца бяха раздадени и новогодишни подаръци, както и на всички 57 деца, живещи и обучаващи се във видинското социално заведение.

Видинското социално

Посещение на Дома за стари хора в гр. Кула

На 5 януари състоя посещение в Дома за стари хора в гр. Кула от Негово Высокопреосвященство архимандрит Поликарп и представители на Културния клуб на Пестивия клуб в гр. Видин, г-н Иван Гезевски, както и на обикновеното ръководство и на митрополита на Видинския митрополит.

Посещеният при възвращането хора бяха по повод Нова година и престолопреемствените празници, които така силно се почитат от целия наш народ – Иордановци и Иванковци.

След специално подготвена музикална програма на живещите в дома бяха раздадени подаръци и сладкиши. Архимандрит Поли-

карп отпразни празнично поздрав и полярни старите хора в дома за стари хора. И Новия завет с икона на Елагосвещението Богородично с икона за защита за много щастие, радост и мирни дни.

По време на срещата при г-жа Цианова бяха изразени желанието, да има и свой небесен закрилник, и царств. Мислата бяха възвращени и бяха решено да бъдат

дескрипти на величавия учител на Църквата св. Василий Велики. Светеелът състоя в явния в своя живот покривчат на изждащите се, извървял в поддръжка за тази цел град, варшен „Василида“.

Бяха обсъдени на 30 януари, ден на св. Три светители, един от коледите и св. Василий Велики, тържествено да бъде осветен и кръстен Домът за стари хора в гр. Кула.

Трагично изпитание благодатно и преклонение към братята на Раковнишкия манастир „Света Троица“, които проявяват особено добро отношение към дома, свидетелствено за грижата от страна на Църквата към възрастните хора.

Видинския митрополит

Иеројаконско ръкоположение в Русе

На 26 декември, Неведя след Рождество Христово, Негово Высокопреосвященство Русеския митрополит Неофит отслужи арhierейския св. Литургия в храм „Св. Богородица“, гр. Русе, по време на който въздъхна и покаяна. Контак степен монах Атанасий, брат на Скълния манастир „Св. Димитрий Басарбовски“ в Иеројакон Атанасий (Атанас Микол Атанасов) с роден на 29 октомври 1987 г. в гр. Бургас, завършил с дълга специално образование по мени да работил в гр. Карнобат, а впоследствие по образование по

лучавя в катедрата по богословие на Шуменския университет.

На 2 септември 2007 г. е постриган в манастира от Св. пророк Исаия в манастира „Св. пророк Исаия и Андрей Критски“ в Ловеч. По подматна е воден от свои духовен старец архим. Патрений. На 28 август 2008 г. е изпратен на послушание в Поморския манастир. От 1 август 2010 г. е благословено на Русеския митрополит Неофит духовно се поддизавя в Барбаровския скален манастир.

Русеския митрополит

Монашеско пострижение в манастира „Св. Марина“

На 23 срещу 24 декември Варненският и Великопреславски митрополит Кирил отслужи вечерня в манастира „Св. явчица Марина“, с. Ботеве. В края на вечерня той извърши монашеско пострижение над протойерей Александър Петров, на когото бяха дадени подматна от архимандрит Гривански (Безухов), архирейски намесник на Добричка духовна околина и игумен на манастира.

Новопростиженият иеромонах Аверсий (в света протойерей Александър Петров) е ръкоположен за дякон на 8 октомври 1989 г., а на други ден – за преевтер, от тогавашния архиепископ на Софийския митрополит и сегашен Русеския митрополит Неофит. На

2 октомври 1994 г. в гр. Варна, с удостоение с протойерейство от сегашния Старозагорски митрополит Галактион.

По решение на Всеправославния събор от 30 септември – 1 октомври 1998 г. в София и след покание той е служил в канонично църковно общение за преевтер като протойерей на 1 януари 1999 г. от Варненския и Великопреславски митрополит Кирил.

На 20 март 2009 г. протойерей Александър Петров е овчован. От месец май 2009 г. е на послушание в манастира „Св. Марина“, с. Ботеве, и спойрски свещеник в селата Игитанце и Игитово.

Варненския митрополит

Иеромонашеско ръкоположение на Богоявление

В деня, когато почитаме Кръстеното в Господ, Иисусе Христос – Богоявление, в катедралния храм на гр. Видин „Св. явчица Димитър Солунски“ по време на тържествената арhierейския св. Литургия бяха извършени ръкоположение на иеромонах Максим Колов в Иеројакон.

Светата Литургия по случай Богоявление бяха извършени от Негово Высокопреосвященство Видинския митрополит Дометиан, Великия епископ Синоий и дуковеното при катедралния храм. С благосужението на Видинския митрополит ръкоположението бяха извършени от епископ Синоий.

Новият иеромонах бяха воден от свои ду-

ховен отец архимандрит Поликарп, преевтериста на катедралния храм и игумен на Балниския манастир „Успение Богородично“. Брат на този манастир е и новият иеромонах на светата ни Църква.

След ръкоположението на епископ Синоий преевтериста на благоустествителния християн и му пожелва колед, благодатно и духовно слушание на Господното Рождество.

Како поздрав и нагъти новия иеромонах, Видинският митрополит Дометиан изрази радостта си от духовното въздигане и укрепване на синарката.

Видинския митрополит

↑ IN MEMORIAM

На 2 януари се преевтериста в Господа свещенокомунис РУСИ СТЕФАНОВА ХАЛДИМИТРОВ, на 91 години

Завършил Софийската духовна семинария през 1941 г., през 1954 г. завършил и Духовната академия. През 1941 г. е ръкоположен за дякон от митрополит Иосиф Варненски. През следващата година е ръкоположен и за свещеник. Нареден е в София „протойерей“ през 1956 г., а през 1960 г. е отлъчен с обвинение „аполом“ от Духовната в Червенския митрополит Софроний.

В периода 1958-1990 г. е архирейски намесник на св. Силестия, както и протопреосвященство в София и спойрски свещеник на село Алабейр.

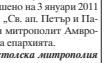
Участствал в Отчетствената своя като дивизионен свещеник през 1944-1945 г. в Пета дивизия. Винаги с голямо благоговение преевтеристе при Божия престол и усърдно изразавше с благодатни молитви нуруто

и поленство за всички. Свещенокомунис Рус-Халидимитров бяха в повестува грех за което спомощно можда да се отнесат грехите на св. Павел. С добрия подвик се поддизавя, пята свърших, въртата опашах; прочее, очаквам невещна на правдата, която ме миле даде в нов ден Господ. Православият съвет (2 Тим. 4:7-8).

Бог да го прости и венча ме в онези дни!

Онепото бях випършено на 3 януари 2011 г. в катедралния храм „Св. явчица Петър и Павел“ от Доростолския митрополит Амвросий и духовенството на синарката.

Доростолския митрополит

ХРОНИКА

Официални тържества в София по повод голямата
Господски празник Възвонение

С празнична света Захарова литургия в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ започнаха официалните тържества по повод голямата Господска празник Възвонение.

Светата боженствена Литургия бе отслужена от Негово Преосвещаване Стойбишки еп. Наум, главен свирек на Светия Синод. В съслужението участваха и Негово Преосвещаване Тихониски еп. Тихон, председател на църковното настоятелство при патриаршеската катедрала, Негово Преосвещаване Звеникоски еп. Ивоан, първи икониарх на Софийския митрополит, съвещението при храма „Св. Георги“ в София, и други официални лица.

Музичен, протокацион Любомир Братев, дякон Иван Петков и дякон Иван Иваницки. Сред богослужението в храма бяха и г-н Самсон Скабурговски със съпругата си, които в този ден празнуват рождени си ден, и музикантите от ДПС - г-н Йордан Чошев и други официални лица.

В края на богослужбата епископ Наум припомни на богомолците в храма, че в този ден честваме Крайнишето на нашата Господска Настава. Христос в река Йордан, при което става и освещаването на водното естество на Земята. Архидякът припомни всички да съществуваме в предствието Велик водостеп и заедно с архидякото и насладимостта да сме наредени по света да отпратим молитви към Бога да освети водите, всички земени потоци, извори и водни басейни, та да имаме вода в изобилие и, черпйки от нея, тя да бъде за нас течаща вода, за която Господи Господи на Самаритянката – вода, която утожава жаждата като на тялото, така и на душата.

Всички наредно – духовно и мирани, начело с признатична икона на Боговождение, се отправиха към площада пред храма, където на специално издигнат за целта podium бе отслужен

Великят богослужебен водостеп. Всички християни бяха порсени за благословение и освещение с новонадоставената богослужебна вода, от която възвонение по домовете си.

Съгласно протокола, в 11 ч. духовността се отпраща към близкия старинен храм „Света София – Премъдростта Божия“, където пред намента на Незнайния воин се състои ритуалът по освещаването на бойните знамена на Българската армия и знамената съвствни. На площада, откъс Синдната налата се бяха постригали предствителни роги от всички видове войски. След като похранили конните, президентът на страната и вър-

шателът на страната в извършване на Българската армия Георги Първанов застана сред другите държавни лица, висти участие в церемонията сред които бяха: председател на Народното събрание Цецек Чаучева, началникът на Генералния щаб на Българската армия, генерал и всички офицери от Българската армия, министри и др. официални лица.

С благословението на

Негово Светейштво Българското Патриаршество и Софийския митрополит Максим, от негово име тази година водостепът и освещаването на бойните знамена бяха извършени от Звеникоския епископ Ивоан. Това се направи за успеха на българската армия.

След водосвещението епископ Ивоан поръча съставяне на храма и прерастване в добротой общи-

нателни лица, воините и знамената на Българската армия.

Този ритуал е част от древната традиция, с осветената на Боговождение вода се поръчва целите богомолни народ за благословение и прогворване на всякакъв крадски свят. Воините са призвани да бранят живота, честа и православията вънра на своите сънародници, да което се издужат от особена сила и подкрепя от Бога, които Църквата всекдимено по изпроса за тях.

Традицията на Боговождение да се благославят с молитви и светна вода всички християни, воините и знамената им, нализа у нас скоро след покървеността на български народ. При падаването на България и другите балкански православни страни под турско робство тази традиция се запазва само в Русия. Наследяващата година след Освобождението на България церемонията у нас е възстановена. След издигането на комунистическия власт ритуалът по освещаването на бойните знамена е изваден от държавния протокол, но Българската православна църква никога не е престава да се моли за българските войни. Тази всеквона традиция отново е възстановена през 1993 година.

Церемонията завърши с отдаване почит на загиналите войни, и благодарение на Отчетението си е поднасяне на военни и шестя пред намента на Незнайния воин.

След днешен във всички

спирани на страната, а в градовете и села, бяха отслужени литургии и след отслужването на Велик Богослужебен водостеп бе извършен ритуалът по осветената на кръста във водосвещението на водното естество на Земята.

Ал. КАРАМИХЛЕВА

Снимки:

Ап. ДИМИТРОВ

Българският патриарх Максим отслужи
Возвоненията водосвет в храм „Св. Неделя“

На 5 януари – Возвонение, в столичната митрополитска катедрала „Св. Неделя“ Патриархът Негово Светейштво митрополит Максим отслужи възвоненията водосвет в св. Литургия, след което извърши чиносласването на Великия водостеп. Този лично освети кръстоборно осмет от богомолните съдове с вода, поставени в центъра на храма и поръчи многократно християни, дошли още в този ден да почетат св. Боговождение.

На 6 януари, Боговождение, в храм „Св. Неделя“ бе отслужена архиерейска св. Литургия, отслужена от първия заместник на св. Григорий, втори икониарх на Софий-

България

ския митрополит. В съслужение взеха участие храмовото духовество и дяконите, и Негово Светейштво митрополит Максим, патриарх и Софийския митрополит Максим престоя в молцията в свещения олтар.

Св. св. Литургия лично Негово Светейштво митрополит Максим отслужи чиносласването на Великия водостеп. След освещаването на водата патриархът поръчи многократно християни за здраве и спасение.

През щелия ден християните поднасяха за целуване си, кръст и не свиреха да ръсят с богослужебна вода вярните.

Снимка: В. ИГНАТОВА

Извънпосре срещу издигането на статуята на
Аполон в Созопол

В отговор на информацията, тиражирана в месините, че Общинският съвет на гр. Созопол е гласувал решение в гр. Созопол да бъде издигната 13-метровата статуя на сивешкия бог Аполон, Сивешкият епархийски съвет изказа категорично протест против опита и намерението на общинските управници да въдржат култа към сивешкия бог Аполон. В извънпосре се припомни, че на мястото на днешния град Созопол през 610 г. преди Рождество Христово е основана сивешка колония, носеща името на сивешкия бог Аполон и че през 73 г. този сивешки град е щитут от картата на сената, а статуята на Аполон е била пренесена в Рим.

След разгледано на нашата Сивешка Господска Настава, архидякото и знамето на сивешкия бог Аполон и не през 73 г. този сивешки град е щитут от картата на сената, а статуята на Аполон е била пренесена в Рим.

През 812 г. хан Крум присвещава Созопол към предците на българската държава.

Вече 2000 години Созопол е традиционен християнски град, в който има стотици християнски символи, напоявани на величното на християнската вяра и култура, която върна наслението на града илювида и днешно. В павелението се поучаваща, че намерението на управата на града – да бъде издигнат този идоол, е асоциацията на християнската вяра“ и спрямо покървените на гр. св. Иоан Кръстител, св. апостол Андрей Първоизвик, св. Богородица; св. Георги Победоносца; св. брат Климента, св. св. Зоисма; св. Марчина и на още над 20 християнски свети и икони, в чийто чест през Средновековието са били построени християнски храмове, а днес първоначалните жагича на Созопол въздигат параклиси върху техните основи.

Сивешкият епархийски съвет изтъква, че е недоволство в православния митрополит, пренесан християнството повече от 1140 години, да се въдржат култи към сивешки идоли и призовава православните християни в Созопол да се противопоставят и да не допуснат изграждането на сивешката статуя на Аполон.

Сивешка митрополит

2011 – Година на Господнята молитва „Отче наш“

Сарастиерско послание до мугментите на епархийските манастири, честното моговление, архиерейските намеситори, боговождение отци и христоблагочестие чеда на Владислав спарни Негово Вселенопроектниество Видинския митрополит Дометиян август 2011 г. Година на Господнята молитва „Отче наш“. Архидякът призова всички чеда на Владислав учредено да изучават и разсъждават върху Господнята молитва и върху митрополит

телитне й духовни послания. Той пожелва: „Всечестният хан и богоуниверсален народ да бъде обдарен от съвършената молитва и да бъде издигнат и прославен в Царството Божие, прогнитваща от нег“. И първоначално съслужението да разсъждават Господнята молитва в слова в беседи върху нея и знаеш, с един уста и едно сърце, неспреставно да казват „Отче наш“.

Видинска митрополит

Изявление по повод честитостта насилие спрямо
християните

С голыма духовна радост милиони християни по света празнуват Рождествовските празници. Новоиздиганите и Боговождение християни.

С трепета обаче отбелязваме, че в световното мащабно разпространение и издигането срещу християни и техните храмове. Само през последните десетина дни атакуват в Египет отите живота на десетки и още толкова бяха ранени и убийствени бе гранати върху храма в Северен Кавказ, екстремистките войски в Израел са една изостряния за наравнстваната нетърпимост спрямо християнската вяра.

Човекският живот е дар Божий и никой няма право да го отнема осем Творецът.

„Вижте светци, вижте! че това съм аз. Аз съм и вима Бог, освен Мене: Аз умира и съживям...“ (Втор. 32:39).

Всяка религиозна култура, изискваща убийство и изгнание и я не знаема нико Богостество и човештво. Християнството ни учи: Проклаваме любов, мир и радост.

Имаваме несласлието съвет с тероризма, обичане в религиозна мащаб, предствително и човештво. Християнството ни учи: Проклаваме любов, мир и радост.

Престъпни на Варненска и Видинска епархия митрополит

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръководящо на свещенослужители

Светият Синод на БЗП, след като разгледа постъпналите кандидатурски пренески за ръководящо на свенойски епископии и свещенослужители, на осемнове чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Западно- и Среднобългарска епархия: Течко Веселинов Стефанов – за свещеник в гр. Виена, Австрия.

Продължение от бр. 24/2010 г.

КОРБАНИЯТ В ПРАВОСЛАВИЕТО

Православното разбиране на жертвата приноси има за своя център образа на Илудитата Христа и първобит на Неговата кръвна жертва. В Христа Разпнатия ние не виждаме просто праведен човек, дароващ на хората Христа си, част от добрия или злата си, а да бъде той и домет му благословен на земя. В Поевения на Христа ние съзердаваме безгрешия и най-прекрасен (жл. Пс. 44:3), Добрия Пастър, който отдава Сам Себе си за нас и за нашето добро спасение – без да търси своето.

Съвременните жертвени ритуали са предзнаменавание за смъртта на Христа, който като непорочен Агнец трябва да пострада на кръстното дърво за спасението на света. С пришествието на Христа ставателните жертвоприношения са отменени, защото след принасянето на най-святата и истинска жертва – Богочовек – друга, която трябва да стигна, не е могла да съществува, освен като смяна (жл. Соармон. Иосиф. Маслен). Семфония по творчествата на свети Тихон Задонски, 2007, с. 318). Така, както изчезна Соломонов храм, а да отдели място на Христовото Тело – Църквата, с нейните безчислени храмове по лието на света, вече, в които неизменно се служи най-святата и безкрвна Жертва за всички народи – св. Евхаристия. И това стана, за да се изпълни думата на Спасителя, изречена от Него, когато водеше ние излиза от Соломонов храм: „Видате ли всичко това? Истина ми казвам: няма да остане тут камък на камък, който да не бъде разрушен и с камъни Иерусалима, който изобилува с храмовете и с великите стени, ще разрушат пред тебе! Който ги смисли да събъра чедата ти, както кокошка събира пилците си под крилото, и не рачкват? Ето, оставя се вам долу войт!“ (Лука. 13:34-35). „В новата благодат християнствe в яра трябва да принасят на Бога довушена жертва, без която и за юреите старата земя не е била ползвана“ (Св. Григорий. Исан. 1890, стр. 5).

Защо довушена жертва? Защото нищо от материалните неща, които преди и след Голготата хората принасят, не е действително ново. И наистина – не жертвата във вид на овал, с които завършва Авраамовото изпитание, е призната за Божие благоволение към Авраам, а неговото добро дело, което е било признано за негово дело, а не само-сълото си а име Господне. Чуждестра пона на овал, който не е от многоборните Авраамови стада, а най-отчетливият Божий знак за това, че ние не можем да Му принесем нищо от себе си, тъй като всички по лието на земята, вслудостно и нашата живот, са Божие. Защото аз, който Б-г рачкне приема като наш принос, като неща материални, не е любобна и вярата ни, които се раждат в кръстните дълбини на нашата съзнателна и довушена свобода.

Как това следва да възприемат и практикуват принасянето в Православната ни църква? **Който му вещестното приношение във вид на храна да бъде същественно и довушена жертва?**

Преди да отговорим на тези въпроси, било полезно да набележим неправилните разбираня и практики, които съществуват средя народа ни по отношение приготвянето и раздаването на корбан. Наистина някои забравят още от времето на единствено и турското робство, пред гонимите на агностичните народ, наред с всички останали отстъпления от Свещ. Придане и Свещ. Писание, се съставя и неразумното „аманширане“ на овална част от българите спрямо свещенослужителските авторитети на православното духовенство и спрямо благодатни Божие благословения в православния храм. Пред почитаните бездуховни действителности, било поради религиозна неграмотност или довушена липса, било поради годливост или негативна настроеност спрямо Църквата, болшинството от сънародниците ни не посяват редено храма и така сами се лишават от благословенното общуване със свещенослужителите. Това дава своето отразяване в ядуло обществено, свързани с личния и семейния довушен живот, с индивидуалните оброчи и приноси, с отбеляжаване на семейните годишнини и празници.

Стана обичайно човек сам да отиде в църква, да си донесе изконата или новото кръстче до дадена свещница, да бъде помоли довушена като молитва и освещаване, а да рече, че те вече са осветени. Или да се доближи до купчинката със светена вода, да бъде възпомената в нея кат и сам да се поръси за здраве. Или да сложат граждански брак, без да скрепи вярата си в благословенното си. Такивото храм. Или да донесе дрехка на болна, да я донесе да си, макар и да си трийне забравил за това, че в православния довушен свят, без да е получил довушена полза от свещеностичната молитва за себе си и своя дом. По същия начин без разсъждения връзка между миряните и довушниците, между дома и храма по отношение отбелязване и освещаване на хората. Това благословенно народничество на Църквата се масово проявява в изобилие от несподобни, извържовани и популяризираните практики, всака от които претендира да бъде корбан. Ето няколко примера:

1) Като се живото и овал, като се нарече на конкретен повод – годишнина от злополука, катастрофа, изжвене, събуждане от кома и др. Заколването животно с цел да се заместят смятателно човешкия живот и се жертва вместо него, та да живее човекът в здраве и благоденствие. Консумирането на корбана става в някъсен кръг от близки, без той да е осветен предарително от довушник.

2) Днес се в храма агост, като не се освещава от довушник, само тростова за малко тав, след което се отнася отново в дома, а се консумира като корбан.

3) Донякъ се в храма сол, вода за освещаване от довушник, които после се ползват в къщи като част от продуктите, нужни за приготвянето на корбана.

4) Приготвя се и се раздава корбан в църковен двор, оброчна или необрочна мажирна, но без освещаването служене на довушник.

5) Често корбанът не се споделя с някои извън най-тесния семеен кръг, а това е обичайно, които проточени на Христовите заповеди на любовта. „Защото, ако обикнем ония, които нас обичат, каква вам награда? Не правят ли сыцето и митарите? И ако подправяват само братята си, какво обещаво правят? Не посяват ли за той и езичниците?“ (Мат. 5:46-47).

Когато Господ Иисус Христос говори за корбана (в Марк. 7:11), Той поставя поинтието във възможна най-широка му контекст и го отпраща като „дар Божий“, което той даден човек би могъл да се ползва от друг човек в име Божие. Същественно Спасителят не призовава така да живеем, че да не допускаме приеното благочестие на благоотворителност или оброчането на дадено имущество и придобивки да бъдат гледани като принос на дадено стремление да имаме спределич човек или група хора от попованото на същите тези блага. „Събъра се при Него фарисеите и някои от южидите, дошли от Иерусалим, и които вяха, че някои от учениците Му ядрах хлеб с нечисти, сиреч, неумити ръце, укориха ги. Защото фарисите и всички юди, придръжващи се с преданието на старците, не дават, докле не си умият ръцете до пакитие; и като си дойдат от кладенеца, не дават, докле не си умият. Има и много друго, което са приели да правят: измиване чаша, шулки, котли и пейки. След това фарисите и южидите Го заплатят: защо учениците ти не посяват по преданието на старците, а с учениците ръце ядат хлеб?“ Той им отговори и рече: добре е порозован Иисус Христос, който да си писане, „той нарече Мел поима с учениците си, а същото му стое имаме в име Божие, ала нарочно Ме поима, проповядващи учение, – заповеди човешки.“ Защото има, като оставите Божията заповед, държите се о преданието човешко, което давате шулки, чаша и вършете много други подобни неща. И им рече: добре отпраща заповедта Божия, за да спазите вашето предание. Защото Мойсей в казал: „любай Божия си и майка си“, и „любай оноговои баща или майка, със смърт да се наказва“. А вие казвате: ако някой жак на баща или на майка: корбан, сиреч, дар Божий, е овал, с който ти си попузаван от овал, – такаъв вие го оставяте вече да стои нищо за баща си или за майка си, като прпращате словото Божие, че преданието си, що сто вие предавали, и своето много подобно неща“ (Марк. 7:1-13).

С тези думи Славян Господ подчертава, че корбанът трябва да се практикува така, че винаги да подпомага изпълнението на Божияте заповеди, а не по обратен начин. Основната задача в този възрожден път е да се въроятелно общия и традиция самият по себе си. Иисус Христос не забравява: „Проълбай в издигането на човешкото предание над преданието или заповедта, установени от Бога“ (Ст.). Преданието на старците (Ст.) е сбор от тълкувания на Закона, предавани устно, който за фарисите и южидите (Ст.

1) е също толкова авторитетен, колкото и записания Моисеев Закон. Силно подчертава, че основният проблем е не преданието, а преданието с извращения или грешници (ст. 3-4) представлява възнесен акт на церемониално умалване. Също – принасянето към Бога могат да бъдат извършени чрез обещания. Затова и някои би могли да си поставят определено имущество или приходи на (в Корбан, ст. 11), за да предпазят възможността събиращи по идритите да ги ползват, ала същевременно да бъдат изключени той самият от ползването. Тези вторични предания засячат персоналите Божията жертва и послушанието към той. Предната, които не са от Бога, никога не бива да изматат преданието, ала приложително от Бога или от Свещеното Придане (2 Кор. 2:15, 3:6). За разлика от Свещеното Придане да се ползват, човешките предания не могат да попречат да се доближи до Бога (Рим. 2:24; Кол. 2:8) (The Orthodox Study Bible. New Testament and Psalms. Thomas Nelson Publishers, p. 100). Като итира са, пророч Иисус, Иисус Христос позовава същото, а не всички фарисеи, които истински азники, които биха могли намери да съвместят преданието и Божията жертва. Православнието с уста се и Ме почита и усмита се, а същото му стои даден, ала нарочно Ме поима, проповядващи учение, – заповеди човешки“ (Мат. 15:8-9). „Заповедта да почитаме баща си и майка си е първата от Десетте Божии заповеди, която касае човешките връзки. Делата на служене и почитане на Бога не са делата, ала при извършването им човека вставя личина за отговорност към своите близки. Правилните човешки взаимоотношения са необходим елемент на християнското благочестие“ (The Orthodox ... , p. 43).

Христовите дарци в Евангелието от Марк очертават изобилие от съборни функции, които съществуват в православния практикуване на корбана, независимо от това какви неговите покръвоветелни разновидности: постно ястие, рибена, палешия или агнешката супа с хлеб, пенен шар, друг вид храна, имущество, финансови средства за раздаване, физическа помощ или довушено служене на Бога и ближните. Изпълнение и Божията жертва, не огниса корбана като заместително-изключителна жертва, защото Той Сам и Единствен е „Агнец Божий, който взема грехо на света“ (Иван. 1:29). Ако перифразираме евангелията текст Св. Марк (-7:11), можем да изложимте истината, че Месия в Този довушен храм е Божията жертва, която е била признана на награда за изключване и бляван, имен живот. Затова за православните християни корбанът няма и не може да има заместително-изключителна функция – в смисла на „храм за живото и живот“ – защото корбанът не може да се в съставя с Този, заради Когато Църквата изключва по време на се. Слугити, Този, Тарихи Тези Тези пророчески, аса не е Божията жертва, защото Божията възможност на Свещите Дарове, които могат предост по довушен начин да се присъществят в Тело и Кръв Христови. А в евхаристичното таинство изцяло се реализира изключително и обновително на човешката принос, единствено мого човешки, принасящи се с Телото и Кръвта Христови, които не са отделни от Божията в всички връзки с Глвата на Църквата – Христос, който става за нас премадрост от Бога, и дарова, и освещаване, и изкупление“ (1 Кор. 1:30).

Така, че, това, което православните християни следва да видят в корбан, е възможността за отдаване на дарове за материално и довушено насладане на ближните като акт на благодарност към Бога и измолване на благословения Божие върху всички. Ала в одомата и ислам корбан/курбан има и още изразена лична ориентация, в християнството корбанът намавява организирелите равни на спаднича човек и неговия личен довушен и материално митар. Може да се каже, че чрез дароване и поделване между човешките корбан се поддържа в евхаристичното послание за единение и сплитане на хората, като и всички тъй с Христос. Защото, както е събрани дадена или трина в Негово имя, там и Той послерат т. (Рим. 18:20). Корбанът в Православната църква е дарова, а не изключително, защото Божията жертва и същественото служене на Бога не е изключително, а е общо и споделяемо. Това може да бъде и като корбанът се принася и раздава с безусловна свободността, която израа на жаждата за пълно и споделяемо и радостно наслаждение с Неговото творение, което Той оброча на всички, и е, възможността и безусловна. Затова и св. Иван Богослов възкликва: „всета Божия, Божията любов има на това се явя, дето Бог проповядва в своя Слов Еднороден Сын, да за дадем живи чрез Него. В това се състои любовта, че не е възлюбление Божия, а Той ни възлюбя и сътвори Сина Си да стане умножение вие на наша радост. Възлюбение и безусловна. Затова и св. Атанасий да любия един друг друга. Божия нийка Него не е видна. Ало любими един другото, друг другата в нас, и любяема Той е съвършена и само“ (1 Йован. 4:8-12).

Сам с такава любов принасят и споделят, корбанът ще бъде истински дар Божий! Имя.

Доблестно ПАНАГОТОВА

Текстелите от Корана са из преводени от арабски на български на проф. д-р Штефан Тодоров (Штефан Коран, С. 2008). © и авторски на английски на J. M. Rodwell (The Koran. Phoenix and Text Publishing, 2008).

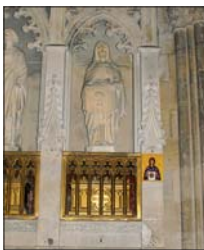
Базилката „Сан Сьорен“ в Борбо

Саркофаг със св. моши в параклиса „Св. Фор“ Борбо

Поклонение на мощите на св. Вероника и други православни светини във Франция

Често важни събития в живота ни се случват като следствие от някъде подал, незначителни обстоятелства. Поклонническото пътуване, за което сега започваме нашия разказ, е един от примерите за това. Покой да предприемем това пътуване, става стремежът ми да събера повече информация за небесната повелителка на моята сълзурта Вероника, т. е. за св. Вероника. И веднага искам да поясня, че става дума за тази светиня с името Вероника, която се изобразява на иконите държачка бля плат, на който се вижда Ликът на Христос. Защото има още най-малко 4 жени мъченици със същото име – св. Вероника, прославяни Бога в различни времена и на различни места.

Скулптура и православна икона на св. Вероника в базилката „Сан Сьорен“

С помощта на приятел в България и във Франция, от които и Интернет успяхме да съберем повече информация. Като е достатъчно да кажем, че св. праведна Вероника е скрътна, скромна жена, изпещена от Господ Исус Христос (Матр. 5:22-43; Лука 8:40-56), която по време на крестния път на Спасителя изтира с покривалото на главата си Неговото окръжено и ополито Лико, вследствие на което върху същия този плат чудесно-нерукотворно се отразява Христовият Лик.

Восновеждането ѝ и сълзурът ѝ Захей (библията назовава на митарите, разкопаване от ап. Петър за епископ) се отправят за проповед на Запад, където достигат бреговете на Атлантика.

През IX в. мощите на св. Вероника биват пренесени в гр. Борво. Самото обстоятелство, че тези св. моши съществуват и досега, и е желанието за по-голям още „от извора“, разпали желанието ни за се отгравим там, за което няма организирани туристически маршрути.

И така, като се отставяме на Божията воля, отпътуваме от България на 13.IV. (в деня след празника на свещената) с релсове рейс на автобус по линията София-Лондон. На следващата вечер бяхме в Париж, където само прекараме нощта, а на сутринта с известните френски високоскоростни влакове (TGV) се връщаме към гр. Борво.

Според предварителната ни информация светите ѝ моши се покоява в базилката „Сан Сьорен“ (Сьорен) в Борво. Към нея се и отравяме веднага след слезането ни от влака. С карта в ръка и с допитване до мюниките, е разпитане на гърба, тръгваме пеша, понеже не беше прекалено далеч, а и така можееше да разгадаме повече. Самият град Борво, като че ли ни донасяше повече от прочутия Париж – с това, че беше по-спокоен, с по-малкото си здания, а и с по-малкото си въздух. Базилката „Сан Сьорен“ също ни се стори „по-

симпатична“, от много други „знакови“ в Франция катедрали.

Тя е построена върху основите на храм от VI в., когато е живял и самият св. Сьорен, епископ с може би най-големия заслуга за крестизирането на днешния град Бурингала (дн. Борво). Имено поради своята древност този храм е обхванат с отлара на изток, както и всички православни църкви (бел. ред.) – за разлика от съвременните католически катедрали, които са обхванати на запад). В него ни посрещна Жан-Ньер – пенсионирал се в храма, с което предарително по телефона се бяхме уговорили да ни бъде като гид и да разкаже онова, което знае за св. Вероника и мощите ѝ. Той ни покреша в определена часова мяст и ни поведе отнаред в кринтата под храма.

Там научаваме, че това място още отнемо преди Христа е било гробница. През III-IV в. там биват погребени и мъчениците, които пострадали при известните от църковната история гонения. Един от тях е и св. Фор – първият епископ на Борво. Така че неслучайно и първият християнски храм бива построен през IV в. именно там – на двадесетина метра северно от сегашната базилка.

„От тук се тръгнало християнството в Борво“ – каза нашият водач. След което ни показа най-важната от трите аспекти на кринтата, където са почили мощите на св. Вероника след пренасянето им в средата на IX в. от Сулак спор за мер (в древността – Новомугам) – мястото на по-голямата част от нейния живот и проповед.

Самото пренасяне, според иточниците е предизвикано от зачестилите нападения на норманите (виж книгите) в крайбрежното на оксана. От днешната кринта отидохме в параклиса „Нотър Дам анс де ла ро“ (Св. Богородица с розата), където впоследствие (не става ясно точно кога) са пренесени мощите на св. Вероника; а накрая стигнахме и до параклиса „Сан Фор“ (св. Фор).

Там намерихме светинята, която търсехме, наред със свети моши на днешните мъченици: св. Фор, св. Ювид, св. Вер и св. Бенедикт. Поклоникме се, помолжихме се, благоговаяме. Попитахме и за мощите на св. Сьорен, на което Жан-Ньер починахме с ръка към главния престол на храма, където над железна решетка те почиваха в камени саркофаг. Като видя интереса ни към древните реликви, нашият гид накрая ни отведе в служебно помещение, където се съхранява още доста, по-големи или по-малки части от св. моши. Тук изнесе и главата на св. Аманд – епископ, съвременник на

св. Сьорен. Ние пък поздравихме една скромна православна икона на св. Вероника за храма (репродукция на съвременна гръцка икона, рисувана през 1995 г. в манастира „Преподобни Мелетий“), понеже, колкото и да е странно, в него имаше само една икона, но не и икони.

Но на едно място изведеме две съвсем православни икони – капиран репродукции на Преображение Господне и Владимирската св. Богородица – вероятно донесени от руски поклонници.

Следвателта ни стигна белез Сулак спор за мер – малко крайбрежно гръцко на брега на Атлантическия океан, отстояно на стотина километра северозападно от Борво, където спорет гореспоменатото предание се живяла и благоветела св. Вероника. Там заедно със сълзурта си светинята построена малък храм в чест на св. Богородица, в който накрая бива погребана.

Според предварителната ни информация на мястото на този първоначален храм се издига днешната базилка „Нотър Дам дю ла фен дю ла тер“ (Св. Богородица на края на земята“), която и беше нашата цел в Сулак.

Не беше трудно да намерим храма – този е главната забележителност на селището, което беше много симпатично с това, че за разлика от нашите крайморски курорти, тук имаше красива бетонна алея, а само едно-и-ни изутражи вид с красиви градини. В църката (в днешна отлара) откряхме реликвиар с части от мощите на св. Вероника, св. Захей и св. Фор, както и на други светини.

Базилката „Нотър Дам дю ла фен дю ла тер“ в гр. Сулак спор за мер

Поклоникме се и се помолвихме, но не можахме да получим повече информация за място, понеже беше обесен час и в храма имаше ниския (осени византизирани и византизирани турсти).

Запътихме се към центъра на грачето, където от туристическия информационен център ни обихвана как да намерим дома на свещената. Абат Пол де Брон беше на 87 години и едва ли очакваше гости, но не отказа да ни приеме за малко. Като знае колко ние ние щях да не го научим, но получихме както подарък книга за базилката в Сулак, в която освен известни ни от преданието текстове, се споменаваха и това, че през Средновековието в този храм е имало специално посветен отлара на св. Вероника, пред който се са склучвали договори и са полагали клетви, т. е. имал е и съвсем официално, може да кажем – административно-стопанско – предназначение.

От книгата също разбрахме, че гробът на св. Вероника е бил погълнат от пясълните донци, които по едно време са били покрити в почта целия храм (при все, че никъде не е мляк).

От Сулак се върнахме в Борво, където отново отидохме в „Сан Сьорен“, за да се „обогумваме“ със св. Вероника. Там ни чакаше пратия изненада – иконата, която поздравихме, изнесе очакана до мощите на светинята.

Съсвещаване
Икона на св. ГИРГОВ

ЗАПОЧАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2011 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	26,00 лв.
6 месеца.....	13,00 лв.
3 месеца.....	6,50 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕСА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 98756-11, тел. факс 98030-116
МОЛ. Татяна Гаврица Христова
e-mail: sinodetd@gmail.com

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Работи не се притъпя.

Банковска сметка на Синодално издателство на БПЦ „Викторски Български“ – филиал, ул. „Алабаш“ № 58
IBAN BG97UNCN9660101814708, BIC код: UNCNRG6F

Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банков сметка, в които да се изпращат товният адрес и пощенският код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа съветни текстове и възбуждания и не бива да се използва за божествени нужди.